



Av **eldste David A. Bednar**
i De tolv apostlers quorum

Kom og se

Jesu Kristi Kirke har alltid vært og vil alltid være en misjonerende kirke.

Mitt budskap er rettet spesielt mot enkeltpersoner som ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vil ta opp et grunnleggende spørsmål som mange av dere kanskje lurer på: "Hvorfor er siste-dagers-hellige så ivrige etter å fortelle meg om hva de tror på, og å inviterer meg til å lære om deres kirke?"

Jeg ber om at Herrens ånd vil hjelpe meg å kommunisere effektivt, og at dere vil forstå klart mitt svar på dette viktige spørsmålet.

Et guddommelig oppdrag

Jesu Kristi hengivne disipler har alltid vært og vil alltid være tapre misjonærer. En misjonær er en som følger Kristus, som vitner om ham som verdens Forløser, og forkynner sannhetene i hans evangelium.

Jesu Kristi Kirke har alltid vært og vil alltid være en misjonerende kirke. Hvert enkelt medlem av Frelserens kirke har akseptert den høytidelige forpliktelsen til å hjelpe til med å oppfylle det guddommelige oppdraget som Herren ga sine apostler, slik det er nedtegnet i Det nye testamente:

"Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. Amen" (Matteus 28:19–20).

Siste-dagers-hellige tar på alvor dette ansvaret for å undervise alle mennesker i alle nasjoner om vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium. Vi tror at den samme kirken som ble etablert av Frelseren i fordums tid, har blitt gjenopprettet på jorden av ham i de siste dager. Læren, prinsippene, prestedømsmyndigheten, ordinansene og paktene i hans evangelium finnes i dag i hans kirke.



Når vi inviterer dere til å gå i kirken sammen med oss, eller til å lære av heltidsmisjonærene, prøver vi ikke å selge dere et produkt. Som medlemmer av Kirken mottar vi ikke premier eller bonuspoeng i en himmelsk konkurranse. Vi ønsker ikke bare å øke Kirkens tallmessige størrelse. Og aller viktigst, vi forsøker ikke å tvinge dere til å tro det vi tror. Vi inviterer dere til å høre de gjengitte sannhetene i Jesu Kristi evangelium slik at dere kan studere, grunne, be og selv få vite om det vi deler med dere, er sant.

Noen av dere tenker kanskje: "Men jeg tror allerede på Jesus og følger hans læresetninger," eller "Jeg vet ikke om Gud virkelig finnes." Våre invitasjoner til dere er ikke et forsøk på å forringe deres religiøse tradisjoner eller livserfaring. Ta med alt dere vet er sant, godt og prisverdig – og prøv vårt budskap. Akkurat slik Jesus ba to av sine disipler om å komme og se (Johannes 1:39), oppfordrer vi dere til å komme og se om Jesu Kristi gjengitte evangelium utvider og beriker det som dere allerede tror er sant.

Vi føler faktisk et høytidelig ansvar for å bringe dette budskapet til alle nasjoner, stammer, tungemål og folk. Og det er nettopp det vi gjør med en styrke i dag på mer enn 88 000 heltidsmisjonærer som arbeider i over 150 stater over hele verden. Disse bemerkelsesverdige menn og kvinner hjelper medlemmene av vår kirke å oppfylle det guddommelige pålagte og individuelle ansvar hver enkelt av oss har for å forkynne Jesu Kristi evige evangelium (se L&p 68:1).

Mer enn en åndelig plikt

Men vår iver etter å forkynne dette budskapet skyldes ikke bare en åndelig pliktfølelse. Vårt ønske om å dele Jesu Kristi gjengitte evangelium med dere er snarere en gjenspeiling



av hvor viktige disse sannhetene er for oss. Jeg tror jeg best kan beskrive hvorfor vi er så likefrem i vårt ønske om å forklare vår tro for dere, gjennom en opplevelse min hustru og jeg hadde for mange år siden med to av våre sønner.

En kveld sto Susan og jeg i nærheten av et vindu i vårt hjem, og så på mens to av våre små gutter lekte utenfor. I løpet av deres vågestykker ble den yngste av de to guttene litt skadet i en liten ulykke. Vi forsto raskt at han ikke ble alvorlig skadet, og vi besluttet å ikke gi øyeblikkelig hjelp. Vi ønsket å iaktta og se om noen av våre familiesamtaler om broderlig vennlighet hadde sunket inn. Det som skjedde så, var både interessant og lærerikt.

Den eldste broren trøstet og hjalp omhyggelig den yngste broren inn i huset. Susan og jeg hadde plassert oss i nærheten av kjøkkenet så vi kunne se hva som skjedde videre, og vi var beredt til å gripe inn straks om ytterligere skade virket sannsynlig eller en

alvorlig ulykke var nær forestående.

Den eldste broren dro en stol bort til kjøkkenvasken. Han klatret opp på stolen, hjalp broren opp på den, skrudde på vannet og helte en stor mengde oppvasksåpe på lillebrorens oppskrapte arm. Han gjorde sitt beste for forsiktig å vaske bort urenheter. Lillebrorens reaksjon på denne fremgangsmåten kan bare beskrives nøyaktig ved bruke språk fra Skriftene: "Og de skal ha grunn til å hyle og gråte og jamre seg og skjære tenner" (Mosiah 16:2). Gjett om den lille gutten hylte!

Da skrubbingen var unnagjort, ble armen omhyggelig tørket med et håndkle. Endelig ble det slutt på skrikingen. Den eldste broren klatret så opp på kjøkkenbenken, åpnet et skap og fant en ny tube medisinsk salve. Selv om skrammene på lillebroren ikke var store eller omfattende, brukte den eldste broren nesten all salven i tuben på den skadede armen. Skrikene begynte ikke igjen, etter som lillebroren tydelig likte salvens lindrende virkning langt mer enn han

satte pris på den rensende virkningen av oppvaskåpen.

Den eldste broren vendte igjen tilbake til skapet der han hadde funnet salven, og fant en ny eske med sterile bandasjer. Han pakket så ut og satte bandasjer på hele brorens arm – fra håndleddet til albuen. Med nødsituasjonen avklart, og med såpebobler, salve og innpakning over hele kjøkkenet, hoppet de to små guttene ned fra stolen med strålende smil og glade ansikter.

Det som skjedde så, er det viktigste. Den skadede broren samlet sammen de gjenværende bandasjene og den nesten tomme tuben med salve, og gikk ut igjen. Han oppsøkte snart vennene sine og begynte å legge salve og bandasjer på armene deres. Susan og jeg ble forbløffet over hvor oppriktig, entusiastisk og raskt han gjorde dette.

Hvorfor gjorde den lille gutten det han gjorde? Legg merke til at han straks og intuitivt ønsket å gi sine venner nettopp det som hadde hjulpet ham da han hadde det vondt. Den

lille gutten behøvde ikke å bli oppfordret, utfordret, bedt om eller beordret til å handle. Hans ønske om å dele var en naturlig følge av en svært hjelpsom og nyttig personlig erfaring.

Mange av oss voksne oppfører oss nøyaktig på samme måte når vi finner en behandling eller medisiner som reduserer smerter som har plaget oss lenge, eller vi mottar veiledning som hjelper oss å møte utfordringer med mot og vanskeligheter med tålmodighet. Å dele med andre ting som betyr mye for oss, eller som har hjulpet oss, er slett ikke uvanlig.

Dette samme mønsteret er spesielt tydelig i saker som er av stor åndelig betydning og konsekvens. For eksempel handler en beretning i en bok med hellig skrift kjent som Mormons bok, om en drøm som en oldtidsprofet og leder som het Lehi, hadde. Det sentrale i Lehis drøm er livets tre – som er en fremstilling av “Guds kjærlighet”, som er “det mest ettertraktelsesverdige av alt” og “som gir sjelen størst glede” (1 Nephi 11:22–23; se 1 Nephi 8:12, 15).

Lehi forklarte:

“Og det skjedde at jeg gikk frem og spiste av frukten, og jeg oppdaget at den var meget søt, søtere enn alt jeg før hadde smakt. Ja, og jeg så at frukten var hvit og overgikk all hvithet jeg noen gang hadde sett.

Og da jeg spiste av frukten, fylte den min sjel med overmåte stor glede. Derfor begynte jeg å ønske at min familie også skulle spise av den” (1 Nephi 8:11–12; uthevelse tilføyd).

Den største tilkjennegivelse av Guds kjærlighet til sine barn er vår Herre Jesu Kristi jordiske virke, sonoffer og oppstandelse. Frukten på treet er et symbol på velsignelsene ved Frelserens forsoning.

Lehis øyeblikkelige reaksjon på å spise av frukten på treet og oppleve



stor glede, var et større ønske om å dele med og hjelpe sin familie. Derfor, da han vendte seg til Kristus, vendte han seg også utover i kjærlighet og tjeneste.

En annen viktig episode i Mormons bok beskriver hva som skjedde med en mann som het Enos, etter at hans oppriktige og inntrengende bønn ble hørt og besvart av Gud.

Han sa:

“Og min sjel hungret, og jeg knelte ned for min Skaper og påkalte ham i kraftig bønn for min egen sjel. Og hele dagen lang påkalte jeg ham, ja, og da natten kom, hevet jeg fremdeles min røst så høyt at den nådde himlene.

Og det kom en røst til meg og sa: Enos, dine synder er deg forlatt, og du skal bli velsignet

Og jeg, Enos, visste at Gud ikke kunne lyve, derfor var min skyld tatt bort.

Og jeg sa: Herre, hvordan er det gått til?

Og han sa til meg: På grunn av din tro på Kristus, som du aldri før hverken har hørt eller sett... Gå derfor bort, din tro har gjort deg ren.

Nå skjedde det at *da jeg hadde hørt disse ord, begynte jeg å føle et ønske for mine brødres, nephittenes, velferd. Derfor utøste jeg hele min sjel til Gud for dem*” (Enos 1:4–9; uthevelse tilføyd).

Da Enos vendte seg til Herren “av hele sitt hjerte” (2 Nephi 31:13), økte samtidig hans omtanke for sin families, venners og omgangsfellers velferd.

Den varige lærdom vi får av disse to episodene, er viktigheten av å oppleve i vårt personlige liv velsignelsene ved Jesu Kristi forsoning som en forutsetning for dyptfølt og ekte tjeneste, som strekker seg langt utover bare “å gjøre noe av plikt”. Omtrent som Lehi, Enos og vår lille gutt i historien jeg fortalte, har vi som medlemmer

av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige følt de kvaler som følger med åndelig usikkerhet og synd. Vi har også opplevd den renselse, fred i samvittigheten, åndelige helbredelse, fornyelse og veiledning som bare oppnås ved å lære og etterleve prinsippene i Frelserens evangelium.

Jesu Kristi forsoning gir oss det rensmiddel vi trenger for å bli rene og verdige, den lindrende salve som helbreder åndelige sår og fjerner skyldfølelse, og den beskyttelse som gjør det mulig for oss å være trofaste i både gode og dårlige tider.

Det finnes absolutte sannheter

For dere familiemedlemmer og venner som ikke er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, har jeg forsøkt å forklare grunnleggende årsaker til at vi er misjonærer.

Det finnes absolutte sannheter i en verden som i stadig større grad ringeakter og avviser absolutter. En gang i fremtiden "skal hvert kne bøye seg" og "hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære" (Filipperne 2:10–11). Jesus Kristus er definitivt den enbårne Sønn av den evige Fader. Som medlemmer av hans Kirke vitner vi om at han lever og at hans Kirke er gjenopprettet i sin fylde i disse siste dager.

Når vi inviterer dere til å lære om og prøve vårt budskap, er det på grunn av den positive innflytelse Jesu Kristi evangelium har hatt i vårt liv. Noen ganger kan vi være keitete, bryske eller til og med masete i våre forsøk. Vårt enkle ønske er å fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi for oss.

Som en av Herrens apostler og med hele min sjels styrke bærer jeg vitnesbyrd om hans guddommelighet og at han lever. Jeg inviterer dere til å komme og se (Johannes 1:39), i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■



Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Måtte vi alle tenke nøye over de sannhetene vi har hørt, og måtte de hjelpe oss å bli enda taprere disipler.

Mine brødre og søstre, vi har opplevd to strålende dager med inspirerte budskap. Vårt hjerte har blitt rørt og vår tro styrket når vi har tatt del i den ånd som har vært tilstede under disse konferansemøtene. Når vi nå skal avslutte, takker vi vår himmelske Fader for hans mange velsignelser til oss.

Vi har blitt oppløftet og inspirert av den vakre sang og musikk vi har hørt

under møtene. Bønnene har trukket oss nærmere himmelen.

La meg uttrykke hele Kirkens dyptfølte takknemlighet til våre brødre som har blitt avløst under denne konferansen. Vi vil savne dem. Deres bidrag til Herrens verk har vært enormt og vil bli følt i flere generasjoner fremover.

Måtte vi vende tilbake til vårt hjem med en beslutning i vårt hjerte

